

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3069/2020. (III. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.III.553/2017/8. számú végzése, a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.54/2019/10. számú ítélete, a Fővárosi Törvényszék 5.B.1528/2017/52. számú ítélete, továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 314. § (4) bekezdés *f* és *h*) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] Az indítványozó (Póka László) személyesen eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, valamint 27. § alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria Bfv.III.553/2017/8. számú végzésének, a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.54/2019/10. számú ítéletének, a Fővárosi Törvényszék 5.B.1528/2017/52. számú ítéletének, továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 314. § (4) bekezdés *f* és *h*) pontjának alaptörvény-ellenességét, mivel az indítvány szerint a hivatkozott bírósági határozatok, valamint a törvényi rendelkezés sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, I. cikkét, II. cikkét, IX. cikk (1) és (2) bekezdéseit, XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, valamint a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit.
- [2] 1. A panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozó 2013-ban a devizalapú kölcsönszerződések adósainak jogait és érdekeit védő „Nem adom a házamat” mozgalmat vezette, amelynek keretében több akcióval (pl. tüntetések szervezése) is igyekezett a társadalom figyelmét felhívni a devizahitelekkel kapcsolatos anomáliákra. Ezen tevékenységével összefüggésben 2013. augusztus 22-én egy elektronikus levelet küldött a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium államtitkárának – kormányzati *e-mail* fiókjába –, amelyben kifejtette, hogy reméli, hogy a politikai döntéshozók megoldást keresnek a devizahitelek nem fizetése miatti végrehajtások leállítására, miközben ők az utcán és a bíróságokon küzdenek ugyanezen célért. Ezen *e-mailjében* az alábbi kifejezést használta: „Nyomást gyakorlunk Önökre, illetve azokra, akikre kell”. Emellett *e-mailjéhez* csatolt egy Orbán Viktornak szóló levelet is, amelyben az alábbiakat írta: „Kérem, jelezzék, ha úgy gondolják, hogy nem elég kemény a fellépésünk. Kérem, jelezzék, ha arra van szükség, hogy felgyűjtsunk itt is néhány bankot. Szóljanak, és én megteszem. Van esély rá, hogy három évvel meg lehet úszni. Mi az a három év a háromezer eddigi, és kitudja hány további áldozat mellett? Van itt néhány bátor ember. Pont annyi amennyire itt szükség van... Azért mégis csak jobb lenne, ha értenének az eddigi fellépésekből, és a közeljövőben tervezettekben. Mostanában fogunk még vonulni, bankot plakátolni, éhség sztrájkolni politikus házánál... Aztán kitudja mi lesz még... Szerintem ne feszítsük túl azokat a húrokat! Volt már elég áldozat.”
- [3] A fentieket követően az indítványozó 2013. szeptember 3-án a miniszterelnök háza előtt tartós tartózkodáson alapuló gyülekezést szervezett. Ennek során 2013. szeptember 12-án videóüzenetet készített, amelyben kifejtette, hogy a devizahitelezés tulajdonképpen egy csalás volt, amely ellen a Kormány tagjai a hangzatos nyilatkozatokon túl semmit nem tettek. Ő társaival együtt már két hete demonstrál a miniszterelnök háza előtt, és ha ezzel nem ér el eredményt, akkor „keményebb eszközökhöz” fognak folyamodni. A videóban szeptember

17-én reggel 7 órára egy meg nem nevezett, Oktogonon található pénzintézet kirakatának kalapáccsal történő betörését helyezte kilátásba, és ezzel együtt egy felhívást is közzétett a követői között arra nézve, hogy ezt helyette bárki más is megteheti. A videóüzenetben kifejtette, hogy „ha addig valaki megteszi, vagy Vitorunk úgy dönt, hogy leállítja a végrehajtásokat, akkor ott kedden 7 órakor ünnepelni fogunk”. A videó előtt az internetes felületen az alábbi felirat szerepelt: „Bankárok! Megmondtuk, bezúzzuk! Az első bankzúzás! Éremfeldobással választunk bankot!”

- [4] Ezt követően 2013. szeptember 13-án az indítványozó egy újabb levelet küldött a miniszterelnöknek, amelyben figyelmeztette őt a szeptember 17-ére tervezett eseményre. A videóüzenet alapján egy másik – a kezdeményezést támogató – személy internetes közösségi oldalán 2013. szeptember 17-ét megelőzően közzétette, hogy egy bank soltvadkerti fiókjánál megjelenik és megteszi, amit meg kell tennie. Erre reakcióként az indítványozó a „Sándor! Így kell azt. Elhatározni, megcsinálni, és hívni másokat!” szöveget posztolta. 2013. szeptember 16-án aztán egy újabb bejegyzésben értetlenségét fejezte ki, hogy miért követik őt a rendőrök, amikor ő korábban is megmondta, hogy csak akkor csinál balhét, ha arra előre figyelmeztet, és ez legközelebb „majd kedden [lesz], ha még addig is fenyegetve lesz az ország a bankároktól”. A felhívás szerint: „a keddi oktogoni akcióval egyidőben sok helyszínen hasonló akciók megvalósítása meglepetésszerűen. [...] [M]egjeleni feldíszített kalapáccsal [...] aki nem akarja a kirakat várhatóan nagyon biztonságos üvegét szétverni, az esetleg a bank reklámtábláját törte össze. Utcai ATM-ek képernyőjét sorban egymás után betörni álarcban, álrühában. Egy nagyon nehéz tárgygal nekimenni a bank kirakatának ... (Pl. egy öreg autóval). Kedden az alábbi tartalmú felirattal jönni: »Megvédjük a Miniszterelnököt! Nem hagyjuk, hogy bankárok elvágják a torkát!«” A bejegyzését azzal zárta, hogy ideje megvalósítani az ötleteket. Vádlott a cselekményeket nem valósította meg, mivel őt a rendőrség 2013. szeptember 16-án elfogta. Kihallgatásán arra hivatkozott, hogy nem állt szándékában a fenyegetés, csak a figyelemfelhívás.
- [5] 1.1. Az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a tárgyalás előkészítő szakaszában az indítványozóval szembeni büntetőeljárást megszüntette, ezt a döntést azonban a Fővárosi Ítéltábla (a továbbiakban: ítéltábla) végzésével hatályon kívül helyezte, és a törvényszéket az eljárás folytatására utasította. A megismételt eljárásban a törvényszék 2015. június 2-án az indítványozót az ellene emelt vád alól felmentette, amelyet másodfokon az ítéltábla helybehagyott. Az ezzel szemben beterjesztett felülvizsgálati kérelemnek helyt adva azonban a Kúria (amelynek Kúria Bfv.III.553/2017/8. számú végzését az indítványozó alkotmányjogi panaszában külön is megtámadta) a törvényszék és az ítéltábla határozatait hatályon kívül helyezte és a törvényszéket új eljárás lefolytatására utasította.
- [6] 1.2. A megismételt eljárásban az indítványozó úgy nyilatkozott, hogy ő nem lépte túl a véleménynyilvánítás határait, ugyanis ő csak a véleménynyilvánítás speciális eszközeivel élt. Arra kívánta csupán felhívni a figyelmet, hogy a dolgok nem jó irányba mennek. Véleménye szerint levelei csak „jópofa iróniát” tartalmaztak. Szándékosan volt provokatív a megfogalmazása, de senki nem gondolhatta komolyan, hogy ő ezeket a cselekményeket meg is teszi.
- [7] A törvényszék ítéletében az indítványozót közveszélyokozás előkészületének büntetésében bűnösnek mondta ki, és ezért őt pénzbüntetésben részesítette, a terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt emelt vád alól azonban felmentette. Az ítélet indokolásában megállapította a törvényszék, hogy a közzétett felvételek minden kétséget kizáróan az indítványozó nyilatkozatának tekinthetők. A terrorcselekmény elkövetésével való fenyegetés büntette kapcsán a bíróság kiemelte, hogy a megküldött levelekből nem lehet arra következtetni, hogy az indítványozó a fenyegetéseket a videófelvételen meghirdetett eseményhez kapcsolta volna. Az általa követelt cél (a végrehajtások leállítása) egy felhívásnak minősíthető, így a kényszerítés nem volt igazolható. Erre tekintettel a törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy olyan követelés, amely a kormányzattól konkrét cselekvést várt volna el, nem került megfogalmazásra, így a terrorcselekménnyel fenyegetés büntette nem volt megállapítható.
- [8] Ezzel szemben a törvényszék úgy ítélte meg, hogy az indítványozó által közzétett bejegyzések és videófelvételek, valamint megküldött *e-mailek* alkalmasak voltak a közveszélyokozásra irányuló előkészület büntetése megvalósítására. Azok tartalmából ugyanis nem arra lehetett következtetni, hogy az indítványozó azokban csak viccelődne, vagy ironizálna. Ezekben az indítványozó által mondottak komolyságát jelzi, hogy többször kiemelte, hogy amíg egyesek csak beszélnek a problémákról, addig mások cselekednek is. Szintén ezt támasztja alá, hogy az indítványozó a cselekmények büntetőjogi fenyegetettségének is utánanézett. Erre tekintettel

az ajánkozás elkövetési magatartása igazolható, így pedig a közveszélyokozás előkészületének büntette is megállapítható.

- [9] A törvényszék a cselekményeknek a véleménynyilvánítással való kapcsolatát ítéletében nem értékelte.
- [10] 1.3. A törvényszék ítéletét követően az indítványozó és az ügyész is fellebbezéssel élt az ítéletábrához, amely a törvényszék ítéletét megváltoztatta, és az indítványozó cselekményét egységesen terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntettének minősítette, és ezért öt év szabadságvesztésre ítélete, amelynek végrehajtását két év próbaidőre felfüggesztette.
- [11] Az indítványozó a másodfokú eljárás során kifejtette, hogy ő csupán a véleménynyilvánítás szabadságával élt, így a vád tárgyává tett levelei és közzétett videóüzenetei is e körben voltak értelmezhetőek. Kifogásolta, hogy a törvényszék megismételt eljárásában nem vizsgálta, hogy hol húzódnak a sajtószabadság határai, és melyek azok a cselekmények, amelyek már átlépik azt. Problémásnak találta, hogy a törvényszék nem vette figyelembe az Alkotmánybíróság 1/2019. (II. 13.) AB határozatában foglaltakat.
- [12] Az ítéletábra ítélete indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék az eljárási és bizonyítási szabályokat megtartotta, indokolási kötelezettségének eleget tett. Az ügy érdeme tekintetében az ítéletábra osztotta a Kúria korábbi határozatának azon megállapítását, miszerint az indítványozó mondatai kivétel nélkül erőszakot vagy erőszakos magatartást megfogalmazó kinyilatkoztatások voltak, nem pedig bírálatok, illetve vélemények. Az ítéletábra szerint téves az indítványozónak azon kiinduló feltevése, mely szerint cselekményei azért nem tekinthetők bűncselekménynek, mivel azok a véleménynyilvánítás védett körébe tartoznak. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata, a 13/2014. (IV. 18.) AB határozata, továbbá az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata szerint ugyanis, bár a közügyek vitatása során elhangzott véleménynyilvánítások esetében a sértő, meghökkenítő vagy aggodalmat keltő vélemények is védelem alatt állnak (függetlenül azok értékességétől, helyességétől vagy tiszteletre méltóságától), mégis minden esetben el kell végezni a szólás megengedhetőségének tesztjét. E szerint elsőként arról kell döntenie, hogy a közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e (vagyis a közügyek vitatásával összefügg-e). Ennek megítélése során pedig a meg kell vizsgálni a közlés módját, körülményeit, a média típusát, a közlés apropóját, a reakciókat, továbbá a kijelentés tartalmát, stílusát, célját, aktualitását. Ha ezen tesztnek a kijelentés megfelel, akkor élvezi a véleménynyilvánítás magasabb szintű oltalmát, azonban csak addig, amíg az nem öncélú, és nem esik a közügyek vitatásának körén kívül, azaz a véleménynyilvánításnak nem lesz elsődleges célja a jogsérelem okozása. Ezen szempontok figyelembevételével az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy az indítványozó megnyilatkozásai kétségtelenül erőszakot helyeztek kilátásba, így azok jogellenességét nem közömbösíti más alapjog, még akkor sem, ha a vizsgált kijelentések kétségtelenül egy közügy (devizahitelek) vitatásával függtek össze – öncélú, erőszakos, fenyegető jellege azonban nem felel meg a fenti tesztnek. Mindezek alapján az ítéletábra arra az álláspontra helyezkedett, hogy az indítványozó kijelentései nem élvezik a véleménynyilvánítás alkotmányos oltalmát. Az ítéletábra az 1/2019. (II. 13.) AB határozat vizsgálatát nem tartotta relevánsnak, mivel ezen döntésében a testület a tetteleges véleménynyilvánítás kérdését vizsgálta, amelynek jelen ügyben nincs relevanciája.
- [13] Az ítéletábra ezt követően az indítványozó cselekményének büntetőjogi minősítésével foglalkozott, és e körben megállapította, hogy az a törvényszék döntésével szemben nem közveszélyokozás előkészületének büntette, hanem terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntettének minősül.
- [14] 1.4. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában (amelyben hosszasan kifejtette, hogy sérelmesnek tartja, hogy az Alkotmánybíróság sorra utasítja vissza hasonló tárgyú ügyekben beadott alkotmányjogi panaszait, holott az azokban támadott bírósági ítéletek véleménye szerint mind súlyosan alaptörvény-ellenesek) az indítványozó részletesen ismertette ügye előzményét, kiemelve az abban született egyes bírósági döntéseket. Ezen döntések közül különösen sérelmesnek tartja, hogy a Kúria – az alkotmányjogi panaszban is támadott – végzésében (véleménye szerint) kifejezetten egyértelművé tette, hogy a megismételt eljárásban nem kerülhet másra sor, mintsem hogy öt valamilyen bűncselekmény miatt elítéljék. Úgy véli, hogy a megismételt eljárásban eljáró törvényszék ezért hiába indokolta, hogy ő nem követett el bűncselekményt, a Kúria „parancsára” mégis bűnösnek mondta ki. Álláspontja szerint a másodfokon eljáró ítéletábra az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, a levelekből és a videófelvételekből pedig önkényesen ragadott ki részleteket.
- [15] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenességét több rendelkezés sérelmére alapozta. Véleménye szerint a támadott ítéletek sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését,

ami azzal igazolható, hogy amíg a megismételt eljárást megelőző eljárási szakaszokban az alapos gyanúsítás jogossága is kétséges volt, addig a támadott ítéletekben bűnösségét is sikerült megállapítani. Az Alaptörvény B) cikke azáltal is sérült, hogy a bíróságok nem tárták fel a devizahitelezés problémáit, holott anélkül álláspontja szerint nem lehetett volna az ügyét érdemben eldönteni. E körben problémásnak tartja azt is, hogy a bíróságok a levelekből kiragadott részletek alapján döntöttek el az ügyet, és olyan cselekmény miatt ítélték el, amely aztán később ténylegesen meg sem történt. A fentiek mellett azért is alaptörvény-ellenesnek tartja a támadott határozatokat, mivel ő valójában csak a véleménynyilvánítás szabadságával élt, amely során semmilyen törvényi tiltást nem lépett túl. A véleménye elmondásához tehát joga volt, és álláspontja szerint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján ezt csak törvény tilthatta volna meg számára. Véleménye szerint ezért a meghozott bírósági határozatoknak az egyetlen célja a szabad véleménynyilvánításának korlátozása volt.

- [16] Úgy véli, hogy a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenességét igazolja az is, hogy a magyar bíróságok, a magyar bírók nem tekinthetőek függetlennek, ez pedig sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdését. Véleménye szerint ügyében a tisztességes tárgyalás sem valósult meg: a védelem tanúit (Orbán Viktort, Répássy Róbertet, Hajdu Jánost) ugyanis a bíróság nem hallgatta meg; a bíróság nem engedte elmondani védekezését (ismétlésekbe bocsátkozás miatt leállították); az ítéletábra pedig nem indokolta meg döntését. Alkotmányjogi panaszában az indítványozó a támadott ítéletektől függetlenül kifogásolta azt is, hogy véleménye szerint az Alaptörvény XV. cikkét sértő diszkrimináció áll fenn amiatt, hogy amíg az ellene tett feljelentés alapján eljárás indult, addig az ő általa tett feljelentés elbírálatlan maradt. A fentiek mellett az indítványozó az Alaptörvény II. cikkének sérelmét is valószínűsítette, ugyanis azáltal, hogy a megelőző eljárásokban hat különböző bíróság sem látott okot bűnösségének megállapítására, majd ezt követően mégis elítélték őt, sérti az emberi méltóságát.
- [17] A támadott bírósági határozatok mellett sérelmesnek tartotta a Btk. 314. § (4) bekezdés *f*) és *h*) pontjait is. Ezek tekintetében álláspontja szerint sérül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, ugyanis azok esetében nem érvényesül a normavilágosság követelménye, ugyanis a normaszöveg túl általánosan fogalmaz, valamint ellentmondást tartalmaz a Btk.-n belül. Emellett véleménye szerint a rendelkezés uniós szabályozást is sérthet.
- [18] Alkotmányjogi panaszában egyúttal kérte a támadott ítéletek végrehajtásának a felfüggesztését is.
- [19] 1.5. Az alkotmányjogi panasz benyújtását követően az Alkotmánybíróság főtítkára hiánypótlásra hívta fel az indítványozót, annak érdekében, hogy panaszának indokolását egészítse ki. Az indítványozó a hiánypótlásra küldött válaszában érdemi indokolással nem egészítette ki alkotmányjogi panaszát.
- [20] 2. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [21] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el, és az indítványozó panaszának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbi okok miatt nem fogadható be.
- [22] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdésére, valamint a 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a bírósági határozatok alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, I. cikkének, II. cikkének, IX. cikk (1) és (2) bekezdéseinek, XV. cikk (1) és (2) bekezdéseinek, valamint a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelmére, a Btk. 314. § (4) bekezdés *f*) és *h*) pontjának alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmére alapozta.
- [23] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet akkor fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [24] Az Abtv. 27. §-a alapján pedig alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

- [25] Az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria Bfv.III.553/2017/8. számú végzésének alaptörvény-ellenességét is állította. Amellett azonban, hogy ezen bírósági végzéssel szemben az indítványozó nem adott elő érdemi indokolást, az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy ezen kúriai végzés nem tekinthető az ügy érdemében hozott döntésnek, mivel abban a Kúria csak az első fokú eljárás megismétlését írta elő, az ügy érdemében azonban nem hozott döntést.
- [26] 2.2. Az ítéletábra ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek, az Abtv. 26. § (1) bekezdése, valamint 27. §-a szerinti indítvány tehát e tekintetben megfelel a törvényi feltételeknek.
- [27] Jelen ügyben az alkotmányjogi panaszt az alapul szolgáló bírósági eljárás vádlottja nyújtotta be az ügyét érdemben lezáró bírósági ítélettel szemben, így az indítványozó érintettnek tekinthető, tehát jogosult volt az alkotmányjogi panasz előterjesztésére.
- [28] A fentiek mellett megállapítható, hogy az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő az indítványát.
- [29] 2.3. Az indítványozó mind az Abtv. 26. § (1) bekezdésére, mind pedig a 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában hivatkozott többek között az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére is. E tekintetben az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy következetes gyakorlata szerint a testület csak kivételes esetekben, így különösen a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén ismeri el az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság elvét olyan Alaptörvényben biztosított jogként, amelyre alkotmányjogi panasz is alapítható {elsőként lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14], többek között megerősítette: 3302/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [26]}. Az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben azonban az indítványozó nem adott elő érdemi indokolást a fentiek vonatkozásában, így az Alaptörvény B) cikkére jelen ügyben alkotmányjogi panasz nem volt alapítható.
- [30] 2.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában arra is hivatkozott, hogy álláspontja szerint az Alaptörvény XV. cikkét sértő hátrányos megkülönböztetés áll fenn amiatt, hogy amíg az ellene tett feljelentés alapján vele szemben eljárás indult, addig az ő általa tett feljelentés elbírálatlan maradt. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy jelen alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírósági határozatokkal semmilyen formában nem függ össze az indítványozó által állított alaptörvény-ellenesség, amelyet az indítványozó nem is támasztott alá megfelelő alkotmányos érvekkel, így kérelmének ezen része nem felel meg az Abtv. 52. §-ában foglalt határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek.
- [31] 2.5. Az indítványozó az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésének, ezzel összefüggésben az I. cikk (2) és (3) bekezdésének, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, valamint az Alaptörvény II. cikkének a sérelmét is állította – elsősorban arra való hivatkozással, hogy a bíróságok nem értékelték megfelelően az ő cselekményét a véleménynyilvánítás szabadságával összefüggésben.
- [32] Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében támasztott – a határozott kérelemre vonatkozó – törvényi feltételeknek, ugyanis ezen alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában az indítványozó nem adott elő alkotmányjogilag értékelhető érvelést az ügye vonatkozásában. Az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdése tekintetében az indítványozó lényegében csak az általános véleménynyilvánítási doktrínákat ismertette, azokból azonban vagy nem, vagy téves alkotmányjogi következtetéseket vont le saját ügye tekintetében, nem indokolta azonban a bíróságok véleménye szerint téves értelmezésének lényegét. A véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatban hivatkozott Alaptörvény I. cikk (2) és (3) bekezdése tekintetében ugyancsak elmaradt az alkotmányos érvelés, ráadásul az I. cikk (3) bekezdését a IX. cikk felhívott rendelkezéseivel sem hozta alkotmányjogilag értékelhető kapcsolatba. Az Alaptörvény II. cikke, valamint XXVIII. cikke tekintetében pedig a fentiekhez hasonlóan nem adott elő releváns alkotmányos érvelést.
- [33] Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy az indítvány egyik – jelen pontban – hivatkozott alaptörvényi rendelkezés tekintetében sem felel meg a határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek, mivel – az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint – az indokolás hiánya {lásd többek között: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya.

- [34] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakra, az alkotmányjogi panaszt visszautasította.
- [35] Az alkotmányjogi panasz befogadásának visszautasítása okán a támadott ítélet végrehajtásának felfüggesztéséről az Alkotmánybíróságnak nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2020. február 25.

Dr. Varga Zs. András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pókol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1176/2019.

